

Bediüzzaman'a hakaret kimin haddine!

Ben ne yiğitler tanıdım, dâvâsı uğruna hayatı hiçe

sayan. Ne yiğitler tanıdım, dâvâsı uğruna hayata beş para kıymet vermeyen.

Ne yiğitler gördüm; dâvâsına bir söz söylendiği zaman kelleyi koltuğa alıp sokağa fırlayan. Ne yiğitler gördüm; Nur dâvâsının ardında sıradağlar gibi duran. Korkusuz, cengâver, cesur ve imanlı...

Karadeniz havalisine Nurları taşıyan, Nurları tanıtan bir yiğit adam, Müslüm Selçuk. Yiğitliğiyle beraber, bir o kadar da mütevazı. Bir o kadar da ihlâs ve samimiyet dolu bir insan.

Selçuk Matbaası'na arada bir ziyaretine gider, onun tatlı lisanından Nur'un hakikatlerini dinlerdik.

Selçuk Matbaası aslında bir Nur matbaası idi. Oğullarıyla beraber işletirdi matbaayı Rahmetli Müslüm Abi. Tarık ve Malik babalarına yardımcı olurlardı.

Müslüm Ağabeyi ziyarete gittiğimizde, Tarık ve Malik kardeşler çaylarımızı getirirdi. Biz de Müslüm Ağabeyin melek misali, adeta Nur'a kesilmiş tavırlarından, hallerinden ve tatlı lisanından feyz alırdık.

O, her şeyiyle kendini dâvâsına adayan kutlu bir mü'mindi. Dünyasını ve kazandığı dünyalıkları Nur'un hizmetine feda eden bir kahramandı, Müslüm Selçuk Ağabey.

Sene 1977'li yıllar... Birkaç arkadaşla yanına uğrayıp halini hatırlarını sorduk. O gün, biraz canı sıkılmıştı Müslüm Ağabeyin.

"Hayırdır Ağabey."

Biraz mahzun, biraz mahcup dedi ki:

"Bazı kardeşler benim bir kusurumu görmüşler. Sigara içtiğim hayretlerine gitmiş. Müslüm Abi sigara içeriyor." demişler.

"Demek ki, bu kardeşler benim görünmeyen kusurlarımı bilseler ne yaparlar acaba?"

“Off Müslüm Abi! Sigaraya kim bakar. Herkes sigara içiyor. Sigara kullanmak bir kusur mu? Asıl onlar kusur etmişler. Hoşgör Müslüm Abim...”

Ne kadar mahçup, ne kadar mütevazı bir insan.

Kendi hal ve etvarından bahsederken bile, ondaki o ihlâs, o alçakgönüllülük insana bir ömür boyu unutamayacağı hayat dersleri verirdi.

O, dersanemize gelirken mutlaka elinde poşetler olurdu. Kardeşler yesinler diye bir şeyler alır getirir, ikram ederdi.

Onu her görüşümüzde, sanki memleketimizden anamız babamız gelmiş gibi, emmimiz, dayımız gelmiş gibi, sevinirdik. Mekânın Cennet olsun muhterem Müslüm Selçuk Ağabey.

Hacı Kasım Sokak'taki, Zümrüt Dersanemize üç küçük çocuk sürekli gelirlerdi. Altın sarısı saçları olan beyaz benizli üç Nur çocuk. Mustafa Said, Mehmet Said ve Ahmet Said. Mustafa'nın Ahmet'ten birkaç yaş büyük olduğunu sanıyorum. Mehmet'te Ahmet'ten üç ay büyükmüş. Derslerde diz çöküp oturuları ve masumiyetleriyle beraber, edep ve hayaları büyüklere bile ders verecek nitelikteydi.

“Bir Nur talebesinin çocukları böyle olmalı.” dedirtiyorlardı adeta.

Ayrıca, Mehmet Said Selçuk her sahada bizimle beraberdi. Adalet Partisi İl Binası'nda verdiğimiz seminer ve konferanslarda coşkulu dakikaları beraber yaşadık.

Babaları onlara, Üstadlarının adını koymuş. Üstadları nesillerinde ve geleceklerinde adıyla da yaşasınlar diye.

Hem liseyi, hem yüksek okulu aynı mahalde okuyunca bu iki altın sarısı çocuğun birer yetişkin delikanlı olduklarını da görmek nasip oldu. Yakışıklı iki delikanlı. Allah'ım, onlara sağlıklı huzurlu ömürler versin.

Mustafa Said ve Mehmet Said, Müslüm Selçuk'un oğlu. Ahmet Said, Ramiz Selçuk'un oğlu. Bu arada onlara eşlik eden rahmetli Yılmaz Er Ağabeyin çocuklarını da burada anmadan geçmek olmaz. Rahmetli İbrahim ve kardeşi Cemil Er. Bu Nur çocuklar dersanemizin müdavimlerindendi. Her alanda, her sahada (siyaset, içtimaîyat dahil) hep bir ve beraberdik.

Ramiz Selçuk Ağabey kuyumcu dükkânı işletirdi. Kemeraltı Kuyumcusu Ramiz Selçuk, kahraman Nur Talebesi. Cesur, cevval, fedakâr ve Üstad'ı Bediüzzaman'a son derece sadâkat dolu bir yiğit insan.

Hafta sonları birkaç ekip oluşturur, köylere giderdik. Neresi olursa olsun, Nur'un hakikatlerini duyurup anlatmaya çalışırdık.

Köye gider, camide namazımızı kılar, cami cemaatiyle hoş beş eder; ya camide ya da onların göstereceği bir mekânda dersler yapardık. Bu, ya bir ev olur ya bir kahvehane olur ya da bir cami avlusu olurdu. Fark etmezdi bizim için. Bize her yer Trabzon'du. Nurcuların deplasmanı olmazdı.

Sene 1977 veya 1978 Allahuâlem. Ramiz Ağabeyin dükkânına vardık. Köylere gideceğiz. Böyle hizmet için bir yerlere gidecek olursak, önce Ramiz Ağabeyin yanına varır, yol ve cep harçlığımızı alırdık.

Yine köylere gideceğimiz bir hafta sonu yanına uğradık Ramiz Ağabeyin. Meramımızı anlattık. Oturduk, muhabbet ediyoruz.

Biz Ramiz Ağabeyle sohbet ederken, sokağın karşı tarafındaki bir esnaf alelacele Ramiz Ağabeyin dükkânına daldı. Dedi ki:

“Kadir Mısıroğlu Üstadınız Bediüzzaman'ın aleyhine veryansın ediyor. Falancanın dükkânında.”

Ramiz Ağabey, elini beline attı ve ağzına geleni sayarak fırladı dükkândan. Ramiz Ağabeyi yalnız bırakmak yazar mı

bizim kitapta. Üstelik Üstadımız Bediüzzaman'ın aleyhine konuşulurken.

Biz de fırladık Ramzi Ağabeyin arkasından. Karşı sokağa geçtik. Hangi dükkânda bu konuşmalar oluyor diye, o dükkân, bu dükkân dalmaya başladık. Önümüzde rahmetli Ramiz Ağabey, peşinde biz. Bazı esnafların araya girmeye çalıştıklarını görüyordum. Ama Ramiz Ağabeyi zapt etmek mümkün değil.

Kadir Mısıroğlu ortadan kaybolmuştu. Ya kaçtı ya kaçırıldı. Bulunamadı.

Ramiz Ağabeyin sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyor:

“Ya Bediüzzaman'ın aleyhinde konuşmayacaksın ya da kaçmayacaksın Mısırlu!”

Kahraman Selçuk ailesinin kahraman evlâdı Ramiz Ağabeyle, tekrar dükkânına döndük. Ama öfkesi hâlâ dinmemişti. Yerinde duramıyor, saydırıyordu ha bire.

Bizse; Bediüzzaman'a her şart ve her ahval karşısında nasıl sahip çıkılır, Bediüzzaman için nasıl kelle koltuğa alınmış öğreniyorduk, Rahmetli Ramiz Selçuk Ağabeyden.

Ruhun şâd olsun. Mekânın Cennet olsun. Komşun Üstadımız Bediüzzaman olsun, Karadeniz'in Yiğit uşağı Ramiz Selçuk.

Ve rahmetler olsun Selçuk ailesinin ahirete irtihal etmiş olan her bir ferdine.

Atilla YILMAZ

ahocam@hotmail.com